život vedou takovým způsobem, jakoby Bůh vůbec neexistoval. Nemají žádný osobní vztah k Ježíši Kristu a poselství Bible odmítají. V Božích očích jsou duchovně mrtví, i když tělesně mohou být živí až příliš.

2. Tělesná smrt: Jako druhý důsledek přichází tělesná smrt: ***„...dokud se nenavrátíš do země, z níž jsi byl vzat“*** (1. Mojžíšova 3,19). V důsledku pádu do hříchu je celé stvoření poddáno zániku.

3. Věčná smrt: Konečnou stanicí linie smrti je věčná smrt. Tím ale existence člověka není vymazána (Lukáš 16,19-31). Je to situace konečného oddělení člověka od Boha. Boží hněv nad ním zůstává, neboť ***„jediné provinění – Adama – přineslo odsouzení všem“*** (Římanům 5,18). Ježíš to místo záhuby popisuje jako peklo; všeobecně se jedná o existenci na hrozném místě: oheň je tam ***„neuhasitelný“*** (Marek 9,43 & 45) a ***„věčný“*** (Matouš 25,41), je tam ***„pláč a skřípění zubů“*** (Lukáš 13,28). Je to pochmurné místo, ***„kde jejich červ neumírá a oheň nehasne“*** (Marek 9,48). Je to místo ***„věčné záhuby“*** (2. Tesalonickým 1,9).

Jak Bůh vidí naši zaslouženou cestu do záhuby? Z důvodu svého ohromného milosrdenství a lásky k nám poslal Bůh svého Syna na kříž, aby tím zajistil jedinečnou záchranu. Ježíšovo slovo ***„Je dokonáno!“*** obrazně vyjádřilo, že je připraven **vlak života**. Bůh jasně vyjádřil svoji vůli (např. 1. Timoteovi 2,4), abychom byli zachráněni před věčným peklem – nebo obrazně řečeno – abychom vystoupili z pádícího vlaku smrti. Pozval nás, abychom vstoupili úzkými dveřmi, které vedou do nebe (Matouš 7,13a+14). Podle svědectví Bible je Ježíš těmi jedinými dveřmi a tím i **jedinou cestou** k záchraně. Pokud nastoupíme do vlaku života, dostaneme se k věčnému životu.

Přestup z jednoho vlaku do druhého nastává tím, že se obrátíme k Ježíši, vyznáme mu svůj starý hříšný život, poprosíme ho o odpuštění a přijmeme záchranu. To z nás v Božích očích učiní nové stvoření. Dar odpuštění smí přijmout každý osobně, pokud to jen chce. Co je nám z milosti darováno, mělo pro Boha nezměrně vysokou cenu – oběť Jeho Syna. Kdo tuto Boží nabídku přijme, dostává se k rozhodujícímu zlomu, který vede k věčnému životu (Jan 5,24). Tato šance je pro člověka otevřena jen v etapě jeho pozemského života.

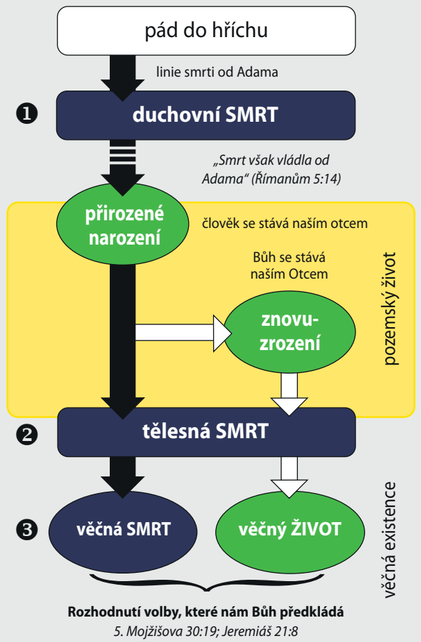

Rozhodnutí volby, které nám Bůh předkládá
5. Mojžíšova 30:19; Jeremiáš 21:8

Cesta k životu

Po jedné přednášce přišel k rozhovoru jeden mladý muž. Zeptal jsem se ho: „Tak kde jsi?“ Stručně odpověděl: „Stojím na nádraží!“ Poznal to jasně: Vlak smrti je třeba co nejrychleji opustit! Jeho otázka zněla: „Jak teď mohu přestoupit do vlaku života?“ Nechal si ten vlak ukázat a jel potom radostně směrem k tomu nejlepšímu cíli.

Bůh není jen Bohem hněvu nad naším hříchem, nýbrž je také Bohem lásky vůči hříšníkovi. Pokud dnes nastoupíme do vlaku života, tak máme objednaný pobyt na krásném místě, v nebi, o kterém se v 1. Korintským 2,9 píše: ***„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“*** Zvolíme si život nebo smrt, nebe nebo peklo? Rozhodnutí, kterou cestou se vydáme, nechal Bůh na nás jako na svobodných bytostech: ***„Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život“*** (5. Mojžíšova 30,19). I z toho tak vidíme zcela zřetelně, že Boží vůle je jednoznačně obrácena k životu. Z grafiky můžeme odvodit jednoduchý stav věci:

„Pokud ses **narodil jen jednou** (přirozené narození), potom **zemřeš dvakrát** (nejdříve tělesná smrt, potom věčná smrt);
ale pokud ses **narodil dvakrát** (přirozené narození, nové stvoření v Kristu), **zemřeš jen jednou** (tělesná smrt)!“

Víra v Božího Syna osvobozuje od záhubného soudu a přináší jistotu věčného života: ***„Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života“*** (Jan 5,24).

Pokud uvážíme dosah každého rozhodnutí víry, tak je jasné, jaké tragické důsledky má evoluční idea a její učení o smrti na její stoupence. Zahaluje nebezpečí věčné smrti a vede k tomu, že lidé propásnou nabídku záchrany. Ježíš ale přišel proto, aby nás před touto propastí, před peklem, zachránil. Obraťte se tedy v modlitbě k Bohu. Tímto způsobem můžete ještě dnes opustit vlak smrti a nastoupit do vlaku života. Tuto zásadní změnu života můžete začít následující modlitbou:

„Pane Ježíši Kriste, poznal jsem svoji osudovou situaci. Způsob mého života se v žádném případě neshoduje s Tvým Slovem. Teď ale vím: Sedím ve špatném vlaku. Toho se opravdu hrozím a velmi Tě prosím o pomoc. Odpusť mi moji vinu, které velmi lituji, a změň můj život. Chci číst Tvé Slovo a podle něho se řídit. S Tvou pomocí chci teď nastoupit do vlaku života a zůstat stále s Tebou. Přijímám Tě teď do svého života. Buď mým Pánem a dej mi vůli a sílu, abych Tě následoval. Děkuji Ti z celého srdce, že jsi mne osvobodil od mých hříchů a že teď mohu být Tvým dítětem. Amen.“

Emeritní ředitel a profesor
Dr.-Ing. Werner Gitt

Název originálu: Reise ohne Rückkehr
Webová stránka autora: www.wernergitt.de
Překlad z němčiny: Josef Potoček, Vladimír Kšíkal
Obrázek na titulní straně: Elise Christianová

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 127-2 – Tschechisch/Czech – 3rd edition 2021

Cesta
bez návratu

© stock_colors - istockphoto

WERNER GITT

Cesta
bez návratu

V jednom kostele v Jižním Tyrolsku (severní Itálie) položili na nízkou zídku čtyři lidské lebky. Nad nimi visí tabule s nápisem: ***„Kdo byl pošetilec? Kdo mudrc? Kdo žebrák? Kdo císař?“*** Opravdu: Není vidět nic z moci a bohatství císaře. Lebka žebráka může ležet hned vedle, nic ale neukazuje na jeho bídu, jeho hadry a jeho prázdný žaludek. Spíše by se nám chtělo zhotovit jinou tabuli s nápisem: ***„Ve smrti jsou si všichni rovni!“*** V následujícím textu chceme zjistit, zda by to tak bylo oprávněné.

Reklamní branže se pokouší zaměřit na určité vrstvy kupujících; tzn. orientuje se na cílovou skupinu. Naproti tomu smrt žádnou specifickou cílovou skupinu nezná, protože jí nikdo neujde. Proto se také tolik lidí otázkou smrti zabývalo: filozofové, básníci, politici, sportovci, herci, analfabeti stejně jako nositelé Nobelovy ceny. Nejintenzivněji to zřejmě dělali staří Egypťané, neboť ti smrti postavili největší pomníky světa, pyramidy v Gíze. Německý básník Emanuel Geibel vyjádřil bilanci všeho tohoto lidského snažení výstižnou větou: ***„Věčnou hádankou je život; věčnou hádankou zůstává smrt.“*** Z řady různých pokusů o vystižení smrti si můžeme vybrat odpověď evoluční teorie:

Smrt v pohledu evoluce

V myšlenkové stavbě evoluce je smrt zakotvena tak hluboce, že bez ní by vlastně žádný život na zemi nebyl. To je patrné ze čtyřech základních tvrzení evoluce o smrti:

1. Smrt – nezbytný předpoklad evoluce: Německý fyzik Carl Friedrich v. Weizsäcker zdůraznil: *„Neboť pokud by jednotlivci nezemřeli, nebylo by žádné evoluce, nebylo by nových jednotlivců s jinými vlastnostmi. Smrt jednotlivců je podmínkou evoluce.“*

2. Smrt – vynález evoluce: Řezenský profesor Widmar Tanner klade ohledně smrti jako biolog oprávněnou existenční otázku: *„Jak a proč přichází smrt do našeho světa, když by tu vlastně nemusela vůbec být?“* a odpovídá: *„Proces stárnutí a délka života jsou jevy přizpůsobení, které se vyvinuly v průběhu evoluce. Vynález smrti chod evoluce podstatně urychlil.“* Pro něho přináší naprogramovaná smrt stále novou možnost, aby se v evoluci vyzkoušelo něco nového.

3. Smrt – tvůrce života: Jak velice se pohled evoluce liší od biblického učení, je naprosto jasné z toho, že podle učení evoluce je smrt dokonce vyzdvihována jako tvůrce života. V tomto smyslu se vyjadřuje mikrobiolog Reinhard W. Kaplan: *„Zabudované stárnutí a umírání je sice pro jednotlivce strastiplné, zejména v případě člověka, je to ale cena za to, že evoluce náš druh vůbec mohla vytvořit.“*

4. Smrt – absolutní konec života: Z pohledu evoluce je život stav hmoty, definovaný pouze v rámci fyziky a chemie (Manfred Eigen, německý biofyzik a chemik, nositel Nobelovy ceny).

Vidíme, že nám evoluce nemůže dát žádné uspokojivé vysvětlení toho, o co se u smrti jedná. Při takové redukci skutečnosti na výlučně materiální fenomény nezůstává žádný prostor pro nějaké pokračování života po smrti. Člověk je redukován na biologický stroj, přičemž jeho absolutní konec je ztotožněn se smrtí organismu. V kolotoči evolučního mechanismu slouží smrt k vzestupu dalšího života. Tím má lidský život hodnotu jen jakéhosi příspěvku, který poskytuje evolučnímu procesu.

Kdo nám dá správnou odpověď?

Kdo by nám mohl dát závaznou odpověď na všechny zásadní otázky o povaze smrti a o tom, co po ní nastane? Musel by být dostatečně kompetentní, a to bude pouze tehdy, pokud by mohl splnit následující čtyři silné předpoklady:

1) Musel by sám smrtí projít! (Potřebujeme informaci z první ruky).

2) Musel by se ze smrti vrátit zpět! (Musí nám podat zprávu na základě své vlastní zkušenosti).

3) Musel by mít moc nad smrtí! (Musí mít autoritu k tomu, o čem mluví).

4) Musel by být absolutně důvěryhodný! (Dá se s jistotou věřit tomu, co říká).

Když pátráme ve světových dějinách, kdo může splnit tyto čtyři jedinečné podmínky, potom je zde pouze **jeden jediný**, a to je Ježíš Kristus:

1) Byl ukřižován a zemřel před branami Jeruzaléma. Jeho nepřátelé chtěli mít jistotu, že je skutečně mrtev, a tak probodli jeho bok kopím, takže vytekla krev (Jan 19,34). Nyni si byli jisti, že tomu tak skutečně je!

2) Předpověděl, že třetího dne vstane z mrtvých. I to se stalo, a toho velikonočního rána byly prvními svědky u hrobu ženy. Anděl jim řekl: ***„Není zde, byl vzkříšen!“*** (Lukáš 24,6).

3) Nový zákon podává zprávu o třech vzkříšeních z mrtvých Ježíšovou mocí: byl to Lazar v Betánii (Jan 11,41-45), chlapec v Naim (Lukáš 7,11-17) a Jairova dcerka (Marek 5,35-43). Nikdo jiný neměl tu moc, aby smrti přikazoval tak jako Ježíš.

4) Pouze **jeden** chodil po této zemi, který mohl říci: ***„Já jsem pravda“*** (Jan 14,6), a to byl Ježíš. Své výroky mohl osobně potvrzovat přímo před svými nepřáteli, kteří se neustále snažili, aby mu mohli prokázat byť tu nejmenší nepravost.

Nyní jsme se dostali na správnou adresu a pronikli tak k samotnému zdroji pravdy. Pravda je pro naši existenci naprosto nezbytná. Kdo by také chtěl svůj život založit na nějakém omylu? Takže teď zjišťujeme: Je zde tento **Jeden** s potřebnou kompetencí, který nám může dát přesnou informaci. Od něho se dozvídáme, co se stane s každým člověkem bezprostředně po smrti. U Lukáše 16,19-31 nám Ježíš tuto odpověď dává na příkladu dvou lidí, kteří právě zemřeli. Jeden Boha znal, ten druhý žil bez něho. Lazara andělé přenesli k Abrahamovi, a jemu se na tom místě, které Ježíš označuje jako ráj (Lukáš 23,43), vede dobře. Ten druhý, bohatý člověk, se dostane bezprostředně po smrti do pekla, a svoji strašlivou situaci popisuje těmito slovy: ***„Trápím se v tomto plameni“*** (Lukáš 16,24b). **Smrt tedy v žádném případě nevyrovnává naši situaci**; spíše bychom mohli říci: Pokud existují ohromné rozdíly už na tomto světě, tak se za branou smrti rozevřou do veliké, až nepopsatelně šíře. V čem to spočívá? To si teď podrobně ukážeme.

Trojí smrt

Podle jednoznačného svědectví Bible povstal tento svět a všechen život přímým Božím stvořitelským aktem. Bylo to hotové a ukončené stvoření, které obdrželo závěrečné Boží posouzení „velmi dobré“. Boží podstatou je láska a milosrdenství, a tak všechny věci stvořil skrze svoji moudrost (Přísloví 8,30), a skrze Pána Ježíše (Jan 1,10; Koloským 1,16). Také ve stvoření zůstal věrný podstatě své povahy – mírnosti, milosrdenství a lásce. To je něco úplně jiného než strategie evoluce, která je poznamenaná utrpením a slzami, ukrutností a smrtí. Kdo Boha považuje za původce evoluce, tj. podsouvá mu ji jako metodu stvoření, obrací Boží podstatu do jejího protikladu. Proto je také myšlenka Bohem řízené evoluce (tzv. teistická evoluce) zcela neudržitelná.

Odkud ale smrt pochází, když není faktorem evoluce ani neodpovídá Boží povaze? Jedno je jisté: Smrt je všeobecná. Všichni lidé zemřou: od malých dětí po starce, morálně slušní lidé právě tak jako zloději a lupiči, věřící stejně jako nevěřící. Pro tak všeobecné a plošně působící důsledky musí být také nějaká všeobecná příčina.

Bible označuje smrt jako důsledek hříchu člověka. Přes Boží varování (1. Mojžíšova 2,17) člověk darovanou svobodu zneužil a upadl tím do hříchu. Od té chvíle začal působit zákon hříchu: ***„Mzdou hříchu je smrt“*** (Římanům 6,23). Člověk se dostal na linii smrti, která je na grafice označena černou čarou. Obrazně to můžeme označit jako **vlak smrti**. Od Adama, který je zodpovědný za to, že smrt do tohoto stvoření vstoupila (1. Korintským 15,22a), se nyní celé lidstvo nachází na této hrozné cestě: ***„Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili“*** (Římanům 5,12). Před pádem do hříchu byla tedy smrt v celém stvoření neznámá.

Když Bible mluví o smrti, tak tím v žádném případě nemyslí konec existence. Biblická definice smrti znamená „být oddělen od...“ Protože pád do hříchu znamená trojí smrt (viz grafiku), je zde i trojí skutečnost oddělení:

1. Duchovní smrt: V okamžiku pádu do hříchu propadl člověk „duchovní smrti“, tj. byl oddělen od obecenství s Bohem. V tomto stavu žijí i dnes všichni lidé, kteří nevěří ve svého Stvořitele. Žijí svůj sobecký život a poddávají se žádostem a vábení hříchu. Svůj